

D ů v o d y:

Již od plemissinárního usnesení nejvyššího soudu vídeňského ze dne 30. října 1907 čís. 128 pres. čís. 181 knihy judikátů, uveřejněného pod čís. 3948 n. ř. sb. Glasser-Unger a čís. 1054 úř. Sb. bylo v judikatuře (a též v literatuře, srov. na příklad Neumann-Lichtblau Komentář k ex. řádu str. 1040) nesporno, že koncesi a zabavený živnostenský podnik provozovaný na základě koncese nelze zpeněžit nuceným prodejem, poněvadž jde o právo osobní, jež nelze převést na jinou osobu ani zcizit. Toto hledisko jest obzvláště zdůrazněno v § 7 odst. 4 zák. ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 Sb. z. a n., podle něhož koncese k provozu dopravy motorovými vozidly jest osobním oprávněním, jehož převod na jinou osobu ať mezi živými nebo pro případ smrti jest nepřípustný, ba kterou ani nelze provozovati pachtýřem (§ 7 odst. 7 uvedeného zákona). Neprávem se dovolává rekursní soud rozhodnutí čís. 13566 Sb. n. s. k odůvodnění svého opačného názoru. Uvedené rozhodnutí na souzený případ se nehodí, neboť se nezabývá vůbec nuceným prodejem koncese nebo živnosti autodopravy, nýbrž obírá se pouze všeobecně otázkou přípustnosti exekuce na živnost dopravy motorovými vozidly.

Čís. 14984.

Chovatel plemeníků není oprávněn požadovati od obce náhradu nákladů vzniklých mu vydržováním plemeníků za obec, neuzavřel-li s obcí smlouvu o chovu plemeníků.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, Rv I 2471/33.)

Žaloba na náhradu nákladů, vzešlých žalobci (soukromníku) chovem licentovaných plemeníků, podaná z důvodů § 1042 obč. zák. na žalovanou obec, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle § 3 zák. čís. 169/24 přísluší povinnost opatrovati a chovati v dostatečném počtu plemeníky obci, kteráž může tyto veřejné plemeníky chovati sama aneb přenechati jejich chov jednotlivým chovatelům neb chovatelským organisacím na základě smlouvy s obcí uzavřené a komisí pro chov hospodářských zvířat schválené. Výjimečně (§ 3 odst. 6 cit. zák.) mohou beze smlouvy s obcí soukromé osoby chovati plemeníky, ale jen když to povolí ministerstvo zemědělství (§ 3 odst. 6 zák. a § 11 vlád. nař. čís. 204/28), a jen k účelům, k nimž tento chov se povolí. Nesplní-li obec resp. strana, která s ní ujednala smlouvu, svou povinnost, přísluší učiniti příslušná opatření okresnímu úřadu (§ 10 odst. 3 vlád. nař.). Z těchto ustanovení vyplývá, že povinnost chovati veřejné plemeníky náleží výhradně obci a nikoliv soukromým osobám

a že tyto se mohou zabývatí chovem veřejných plemeníků jen výjimečně a to v mezích smlouvy s obcí uzavřené a komisí schválené. Proti těmto předpisům by bylo jednáno, kdyby v případě, že by obec jí vyhrazenou povinnost nekonala, mohl ji za ni plniti soukromník. Tím by oklikou bylo dosaženo právě opaku toho, co zákon zamýšlel, totiž odnětí chovu veřejných plemeníků soukromému podnikání. V tom, že žalobce choval veřejné plemeníky — třeba již licentované — nelze tedy shledávati splnění povinností uložených žalované obci a žalobce nemůže se proto na obci domáhati náhrady vzešlých mu nákladů z důvodu jednání bez příkazu (§ 1037 obč. zák.) ani z důvodu použití věci k užitku jiného nebo z důvodu učiněného nákladu za jiného (§§ 1041 a 1042 obč. zák.).

Čís. 14985.

Z výkonu úřadu soudcovského jest vyloučen soudce v rozepři, v níž sepsal pro chudou stranu jako úřední zástupce odvolání podle § 90 zák. o org. soudů a § 133 jedn. ř.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, Rv I 903/34.)

O d v o l a c í s o u d zrušiv podle § 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek prvního soudu, uložil mu nové jednání a rozhodnutí. Toto jednání řídil a rozsudek vydal soudce, který sepsal podle § 90 zák. o org. soudů a § 133 jedn. ř. jako úřední zástupce žalobkyně odvolání, jež vedlo k zrušovacímu usnesení odvolacího soudu. V dovolání do zamítajících rozsudků nižších soudů uplatnila žalobkyně jako zmatečnost podle § 477 čís. 1 c. ř. s., že se rozhodnutí zúčastnil soudce, který byl podle zákona při rozhodování a vykonávání soudcovského úřadu vyloučen.

V otázce, o niž tu jde, uvedl n e j v y š š í s o u d zrušiv rozsudky nižších soudů i řízení jím předcházející pro zmatečnost podle § 477 čís. 1 c. ř. s. v

d ů v o d e c h :

Soudce, který řídil řízení, následující po zrušovacím usnesení odvolacího soudu, a vydal rozsudek, byl v souzené věci po rozumu § 90 zák. o org. soudní a § 133 jedn. ř. ustanoven jako úřední zástupce žalobkyně k sepsání odvolání. Takového úředního zástupce jest považovati za zmocněnce strany chudé podle § 20 čís. 4 j. n. a jest proto též podle tohoto zákonného ustanovení vyloučen z vykonávání úřadu soudcovského v rozepři, v níž odvolání v zastoupení chudé strany sepsal. Na věci nic nemění, že podle § 90 zák. o org. soudní se ustanovuje takovýto úřední zástupce nejen na návrh, nýbrž i z úřadu, neboť rozhodným je, že též sepisuje v zastoupení strany chudé odvolání (srov. nadpis § 90 zák. o org. soudní »Zástupce pro chudé strany« a poslední odstavec § 133